

Vodní hrátky – 27.2. 2016

Dnes nás čeká pokoupaníčko. S tímto vědomím a dobře naladěm, byť kvůli obvyklému ponocování také značně znaven, vycházím z domu a s předstihem jsem na místě srazu. Co mě však znervózňuje, je schíza v informátoru, kdy někdo nedopatřením zadal sraz sedm minut před odjezdem vlaku. SEDM MINUT! V situaci, kdy půlka lidí s klidem chodí pozdě, se jedná o slušnou krizovku.

Opravdová panika nastává, když se dozvídám, že vlakový spoj je zrušen a na jeho místo je přiřazena náhradní autobusová doprava ... kde je však její stanoviště je nám tajemstvím. Třešničkou na dortu je pak příchod jednoho z členů dvě minuty před odjezdem, kdy se řítím pro jízdenku a zoufale se snažím prorvat davem ranních cestujících. Úspěšně. Naštěstí.

Všichni nakonec skutečně dojedeme do Bohuňovic, už jsem tomu sám přestával věřit, a zahajujeme výpravu klasickým oddílovým pokřikem. Nesmíme opomenout milou povinnost zmínit všechny, kteří se na této akci objevili. Jsou to: Vlastík, Luky, Martin, nováček Kuba, Kubišín (pardon, bylo nutné nějaké rozlišení), další nováček Dominik, Adam, Šotouš, Tade, Prokop, Štítko a já.

Po zahájení jsme se vydali do aquaparku, který měl být naší hlavní základnou v tento den. Následovalo dlouhé fejkování a převlékání, ale po čtvrthodince už všichni úspěšně prošli proklínané kabinky a skočili do vody. Areál byl dosti přelidněný, podobný nápad jako my mělo očividně více lidí, ale to už se stává. Někteří naši členi si vystačili s tobogánem, kde však větší váhové kategorie, které jsem se svým špekounstvím dosahoval i já, ztroskotali při pokusu sjet nějak na úrovni. Fiasko tedy skončilo tak, že půl cesty jsem se musel posunovat na rukách a ani samotný seskok do vody neskončil nijak efektně, jak jsem plánoval.

Využili jsme i dalších zařízení, kdy se naše vlčata povalovala a dělala neplechu ve vířivce. Ctihodní postarší ve stejném bazénku drželi kamennou tvář a my starší jsme se snažili dovádívou náladu našich kuřátek (dovádívá kuřátka, památná slova Velkého Vojty, pozn. Pisatele) co nejvíce krotit. Skončilo to debaklem, tedy mám z našeho zachraňování reputace skautů značně smíšené pocity.

Další zajímavou událostí, odehrávající se po skončení naší hodiny a půl a usušení, byla operace, kterou s humorem nazvu „závodní auta“. Ve vestibulu totiž číhala na nehlídané dětičky past – závodní hra za peníze. A hádejte, kde se usídlila celá naše skupina mladších...? Ano, uhádlí jste. V zoufalství jsme rezignovali na přímé bránění těmto nekalým aktivitám a raději uspíšili náš odchod.

Neušli jsme daleko, hned za aquaparkem bylo pěkné hřiště, které se stalo naším útočištěm na dalších pár desítek minut. Odtáhnout všechny se ukázalo být vysoce obtížným úkolem, kdy bylo třeba kooperace všech sil nás starších a i tak tato akce trvala nemalou chvíli. Vyrázili jsme do polí s cílem najít plácek na zahrání několika her.

Pole vedle pole ... áá, hřebčín ... a zase pole. Asi tak by se dalo popsat naše putování malebným okolím Bohuňovic. Po dlouhém pochodu jsme zvolili improvizované hřišťátko a spustili hru na jelena, klasická hra, kdy je třeba strefit osobu uprostřed kruhu. Zjistili jsme však po asi dvaceti minutách hry, že nemáme zase tolik času, právě z důvodu dlouhé cesty zpět na vlak/autobus. A proto vyrazíme na cestu zpět.

Bloudění sem a tam ... „jsem si jistý, že to je tudy“ jsme slyšeli hned několikrát a s různým výsledkem. Připadáme si jako na poušti, vysátí a bez vody se plahočíme ponurou vesnicí ... Ale už nechám toho nihilistického stylu psaní a přeju nazpět k tomu, co mi jde lépe. Každopádně voda došla, avšak po pár minutách na to se dostáváme k nádraží, hrajeme Jan-ken-pon, kde náš tým drtivě vítězí a následně se sápeme do autobusů náhradní dopravy.

S úlevou sleduji všech dalších jedenáct členů naší výpravy, jak v pořádku vystupují z autobusu. Bylo to vysávající a myslím, že zbytek soboty proležím s teplým čajem v rukách a nechám se opečovávat domácími skřítky. Na druhou stranu se jednalo o úspěšnou akci a můžeme být sami se sebou spokojeni.

Tak tedy zase příště a ať je nás dvakrát tolik!

